

ΟΙ ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ
ΤΟΥ VIVERE
PERICOLOSAMENTE

*Μένης
Κουμανταρέας*

Τις νυχτερινές
αυτοκαταστροφικές
περιπλανήσεις και τις
προφητικές έως και
μοιρολατρικές περιγραφές του
θανάτου του αποκαλύπτουν τα
βιβλία του πλέον
αντιπροσωπευτικού
συγγραφέα μιας Αθήνας
Ξεφτισμένης, έρμαιο της βίας
και της παρανομίας

**Θανάσιμα
μυστικά, όπως
τα έγγραψε ο ίδιος**

**ΟΙ ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ
ΤΟΥ VIVERE
PERICOLOSAMENTE**

«Σε έναν τόπο όπου πχούν μονότονα και επικίνδυνα εμβλήματα της Χρυσής Αυγής εγώ αποφάσισα να χορέψω τις Καντριλιές των Αστακών», έγραφε στον πρόλογο της «Αλικής στη Χώρα των Θαυμάτων», επιμένοντας πως η δική του απάντηση στη λαίλαπα των ημερών ήταν τα παραμύθια

Συνέχεια από τη σελίδα 43

γνωρίζω με αυτό το όνομα».

Κι αν δεν ήταν το ίδιο ακριβώς, είπα μέσα μου, ήταν ο αναγραμματισμός του. Με κοπούσε αδιάφορα. Ούτε καν του κίνησα την περιέργεια.

“Ήταν ένα παλιόπαιδο”, άρχισα να λέω σαν να του έλεγα: Μήπως κι εσύ παλιόπαιδό δεν είσαι! “Ήταν ένα βράδυ μοιραίο και τυχερό, όταν ένας γνωστός μου νεαρός Ξένος, εξώλης και προώλης, μου τον σύστησε”.

Δεν Ξέρω αν κατάλαβε αυτούς τους δυο αρχαιοπρεπείς χαρακτηρισμούς, πάντως εγώ συνέχισα: “Ήταν ένα ιδιαίτερα εντυπωσιακό παιδί, πολύ ψηλό, με ατελείωτα κανιά, καστανομελάχρονο, με άσπρο δέρμα. Μου φάνηκε ευγενικός. Ηρθε δυο φορές συνοδεία μ’ εκείνο το απόβρασμα. Την τρίτη φορά, εφόσον υποτίθεται ότι είχε κερδίσει για την εμπιστοσύνη μου, ήρθε μόνος. Κι ενώ εγώ με το νου μου είχα πλάσει εναγκαλισμούς, εκείνος αρπάζοντάς με από το λαιμό μου ζήτησε επίμονα χρήματα και πιστωτικές κάρτες. Με άφησε μονάχα όταν υποσχέθηκα ότι θα τον βοηθούσα. Στο μεταξύ ό,τι είχα στις τσέπες μου μετακόμισαν στις δικές του. Κλείσαμε ραντεβού για την επόμενη ή την παράλληλη μέρα. Η κατάληξη ήταν ότι κάλεσα την Ασφάλεια και τον έπιασαν επί αυτοφώρω. Είχα, όσο να ’ναι, φοβηθεί από τις απειλές και τα αλλεπάλληλα τηλεφωνήματα. Επακολούθησε μίνυσι, πράγμα που απαιτούσε αρκετό κουράγιο από μέρους μου. Δεν μ’ ένοιωζε τόσο να εκθέσω τον εαυτό μου -δεν ήταν δα κι η πρώτη φορά- όσο νοιαζόμουν τον αντίκτυπο που μπορεί να έχει στη Λιλή. Τι χρωστούσε το καιμμένο το κορίτσι!”.

Ωστόσο ο συγγραφέας τον λυπήθηκε, τον συγχώρησε, τον Ξαναείδε, έμενε να τον ακούει να του αφηγείται τι τράβηξε προτού «έρθει στη λάσπη της πρωτεύουσας και περιλάβει το δικό μου λαιμό». Και όπως ομολογεί ο ίδιος στο αυτοβιογραφικό βιβλίο

Εναν αλλοδαπό που τον είχε απειλήσει και τον είχε κλέψει, ο Μένης τελικά τον συγχώρησε, τον Ξανασυνάντησε και τον άκουγε να του αφηγείται τι τράβηξε προτού «έρθει στη λάσπη της πρωτεύουσας και περιλάβει το δικό μου λαιμό»...

του: «Τελικά γίναμε φίλοι. Μια φίλια ανάμεσα στην ηδονή και στην απειλή της μίνυσις που του είχα κάνει. Μια σχέση που κράτησε κοντά τρία χρόνια και που εμένα μου έδωσε την αιτιατή ενός δεσμού κι εκείνου την ψευδαισθησιση μιας παιρικής προστάσις. Ο,τι και να ’ταν το βέβαιο είναι ότι το χρέμα στάθηκε καταλύτης. Υψωνόταν πάντα τείχος ανάμεσά μας».

Ωστόσο, τα τείχη περικλείστη και ερμητικά έπεφταν από την ακατάλυτη δύναμη της ηδονής και ο Νουάρ Νούμερο 1, έγινε Νούμερο 2 ή Νοούμερο 3 - απρόσωπος πρωταγωνιστής μιας ζωής στιγματομένης από το πένθος για τον χαμό της αγαπημένης Λιλής. «Η μέρα για τα γραπτά και η νύχτα για το σώμα», έγραφε ο Μένης Κουμανταρέας γ’ αυτή την έλξη για το περιθώριο που τον ενέπνευε συγγραφικά και τον βασάνιζε από μικρό. Στη νεανική αλληλογραφία του με τον συγγραφέα Βασίλη Βασιλικό (εκδόθηκε πρόσφατα από τις εκδόσεις Τόπος) κάνει από τότε αναλυτικά λόγο για την έλξη που του ασκούσαν οι ανδρικές φασματικές μορφές της νύχτας: «Και τώρα απαντώ στις ερωτήσεις σου, τις τοποθετημένες στο περιθώριο από το γράμμα σου και τις εντοπισμένες στον “αμαρτωλό” έρωτα, την “ακριβή” μουσική και τους “αυστηρούς” ανθρώπους. Απαντώ με τη σειρά: Δεν είναι ανάγκη να υπάρχει η άνοιξη για να πληθαίνουν οι “αμαρτωλές νύχιες”, υπάρχει όλος ο χρόνος με τις τέσσερις ευλογημένες εποχές του που και στις τέσσερις ανθίζουν οι καρποί από το απαγορευμένο δέντρο. Άλλοτε τρώω πολλούς καρπούς, άλλοτε λιγότερους, καμιά φορά κάνω δίαιτα. Αλλά Ξέρεις πως Ξαναπέφτεις στο φραγτό έπιετα από τέτοιες θρησκευτικές εξάρσεις!» έγραφε με ειλικρίνεια στον φίλο του Βασίλη Βασιλικό.

Μία αδυναμία που δεν αρνιόταν σε κανένα βιβλίο, στις σελίδες των οποίων φύλιασαν οι παρακαταθήκες της πιο βιωματικής πραγματικότητας, αλλά ούτε και στην ίδια του τη γυναίκα - άσχετα αν κάποια μυστικά δεν άντεχαν το φως αυτών της οδυνηρής αλήθειας. Στο τελευταίο του βιβλίο, όπου συνομιλεί με τον άλλο του εαυτό, τον Αλληλογράφο, όπως ο ίδιος τον αποκαλεί, εξηγεί τη σύγκρουση ανάμεσα στον έκλυτο και τον συζυγικό βίο:

«Υπάρχει, λοιπόν, μια σκιερή πλευρά στις σχέσεις μας. Ενας ισκίος που αφήνει ανεξίτηλα το δακτυλικό αποτύπωμα στα έργα της ζωής μας και που το καλύτερο λαγωνικό της αστυνομίας αδύναται να εξαχνώσει. Είναι εγκλήματα που έχω διαπραξεί, έργα ή διανοία, όπως λέει κι η Εκκλησία, τα οποία και οι πιο στενοί μου άνθρωποι αγνοούν. Υπάρχουν μυστικά που κρατώ επιτασφράγιστα από τη Λιλή, χωρίς αυτό να σημαίνει λιγότερη κατανόηση ή αγάπη από μέρους μου. Η ζωή της, αυτό που λέγεται, είναι πιο καθαρή απ’ τη δική μου, πράγμα που κάνει τη θέση της πιλονεκτική. Οποδήποτε πάντως κι αν συμβαίνει, σε πείσιμα κάθε σχέσης ή σκέψης κρυφής, εκείνη κρατά την κύρια, την κεντρική θέση στη ζωή μου. Για να πληρωθεί το ρηθέν από τον Αλληλογράφο μου: “Οι άντρες δεν είναι ο προσορισμός σου. Ο,τι άλλο κι αν συμβαίνει στη ζωή σου, κα’ ουσίαν ένα και μόνο πρόσωπο θα πρωταγωνιστεί: γυναίκα”. Είναι κι αυτό από τα μυστήρια της ζωής, που άνθρωποι της δικής μου πάστας και ιδιοσυγκρασίας, διασχίζοντας μια πλατεία και ανάβοντας αδιάφορα ένα τσιγάρο, σκαλίζουν επίμονα και φιλοσοφούν. Κι ολόένα διασχίζω αυτή την πλατεία που είδε τις φιλιές μου ν’ ανθίζουν και να μαραιώνονται. Προχωρώ ανάμεσα στον Λούνα με το φορητό και τα παλιοσιδερικά του και στον Καμικάζι με τις πύσσες του και το αυτοκινητικό του μηχανάκι. Δεν Ξέρω πόσο τόπο πιάνουν στη ζωή μου, Ξέρω όμως ότι είναι προσωρινό, όπως προσωρινό υπήρξαν ο Νικόδημος και ο Διόδωρος κι εύχομαι μέσα μου και προσεύχομαι: είτε οι τωρινοί φίλοι μου, που τα ονόματά τους παραλείπω για να τους προφυλάξω και να προφυλαχθώ, είτε, λέω, να φουρλήσουν και ν’ αποδειχθούν μακροβιότεροι. Άλλωστε, δεν με παίρνει για ο καιρός. Όσο πάει και ο χρόνος γίνεται χρυσάφι. Θεσαυρός», έγραφε ποτίζοντας με χρυσάφι τις τελευταίες προφητικές του λέξεις, γραμμένες πάνω στους ασφαλτωμένους δρόμους της πόλης. Εκεί θα περιπλανάται ακόμη η φιγούρα του, σαν το απόλυτο πνευματικό διαπιστευτήριο μιας εποχής όπου τα μυθιστορήματα σπανίζουν. Ακόμη και τα πιο αποτρόπαια -και τα πιο τρομακτικά που μένουν φυλαγμένα στις σκοτεινές γωνιές της πόλης σαν πολύτιμοι θησαυροί- κόντρα στον θόρυβο και την απειλή του χρόνου.

ΕΛ.ΑΣ.:

Ζήτημα τιμής η σύλληψη των δραστών

Οι έρευνες της Αστυνομίας δείχνουν να επιβεβαιώνουν λέξη προς λέξη τα προφητικά λόγια του Κουμανταρέα - Μιλά στο «ΘΕΜΑ» ο αδελφικός του φίλος, Θάνος Φωσκαρίνης, ο οποίος ήταν και ο τελευταίος άνθρωπος με τον οποίο μίλησε

Τις τελευταίες ημέρες της ζωής του ο Μένης Κουμανταρέας βίωσε με τον πιο σκληρό τρόπο τα άσχημα παιχνίδια της μοίρας... Ο καρκίνος είχε επανέλθει και θα έμπαινε σε τρεις ημέρες στο νοσοκομείο για θεραπεία, οι μνήμες της αγαπημένης του γυναίκας στοιχείωναν τα βράδια του και δεν ήθελε ούτε να τρώει μόνος του. Όμως, παρά τις άσχημες συγκυρίες, ήταν πάντα δίπλα στους νέους και δεν ήταν τυχαίο ότι τους βοηθούσε πάντοτε με όποιο τρόπο μπορούσε...

των Δημήτρη Πώποτα,
Αρίας Καλύβα

dpopotas@yahoo.gr

Ο Πολ, ο μικροκαμωμένος Ρουμάνος, ζπούσε τη βοήθεια του γνωστού συγγραφέα για να τακτοποιήσει την άδεια παραμονής του και ο Μένης Κουμανταρέας δεν του αρνήθηκε. Με αυτόν είχε κλείσει ραντεβού στις 11 το βράδυ στην πλατεία Βικτωρίας, όμως δεν πήγε ποτέ... Τον πρόλαβαν οι δύο άγνωστες φιγούρες που όρμησαν πάνω του, τον στραγγάλισαν και τον λήστεψαν. Ο Πολ δεν βρέθηκε ποτέ για να δώσει εξηγήσεις στην Αστυνομία. Τα δακτυλικά αποτυπώματα και τα ίχνη που βρέθηκαν στο δωμάτιο δεν ταυτοποιούνται με κανέναν σεσημασμένο και οι έρευνες στρέφονται σε τρία πρόσωπα τα οποία ο συγγραφέας συναναστρεφόταν τον τελευταίο καιρό.

Από την ημέρα που ο Μένης Κουμανταρέας έχασε την αγαπημένη του σύζυγο Λιλί, ήθελε συνεχώς να βρίσκεται με κόσμο. Πάλαιψε πολύ για να μην κλειστεί στον εαυτό του. Στο διαμέρισμα του 4ου ορόφου της οδού Ζακύνθου βρισκόνταν καθημερινά η Ραϊμούντα και η Κορίνα. Δύο κυρίες από την Αλβανία και τη Ρουμανία τις οποίες ο συγγραφέας είχε προσλάβει ως οικιακές βοηθούς. «Συναντιόμασταν κάθε βράδυ, εκτός από Τετάρτη και Πέμπτη που έχω μάθημα...», αφηγείται στο «ΘΕΜΑ» ο συγγραφέας και πιστός φίλος του Θάνος Φωσκαρίνης, ο οποίος επιμελείται και το αρχείο του και το συγγραφικό του έργο. Πάιρνει μια ανάσα και συνεχίζει συντετριμμένος: «Καθόμα-

Το σπίτι του συγγραφέα στην οδό Ζακύνθου

σαν μαζί από τις 8.30 μέχρι τις 11.30. Ήταν στεναχωρημένος μετά τον θάνατο της Λιλίς και δεν ήθελε να τρώει μόνος του. Εκείνο το βράδυ καθίσαμε σε ένα μαγαζί απέναντι από το καφέ που συνηθίζαμε να πηγαίνουμε. Ένα ψητοπωλείο. Ο Μένης έφαγε, ήπιε μια Κόκα-Κόλα και κάπνισε 1-2 τσιγάρα Slim. Δεν κάπνιζε πολύ. Ένα-δύο τσιγάρα μετά το φαγητό». Η σκέψη του συγγραφέα ήταν καρφωμένη στο νοσοκομείο. Στην εισαγωγή που είχε προγραμματιστεί στις αρχές της εβδομάδας. «Έδειχνε προβληματισμένος και ανήσυχος για την υγεία του», περιγράφει ο κ. Φωσκαρίνης και συμπληρώνει: «Θα έμπαινε στο νοσοκομείο και οι γιατροί δεν είχαν αποφασίσει τη θεραπεία στην οποία θα τον υπέβαλλαν. Πιθανότητα ακτινοβολία».

«Πάω να πάρω το χάπι μου»

Οι δείκτες του ρολογιού έδειχναν 10 όταν ο Μένης Κουμανταρέας σκώθηκε από τη λευκή Ξύλινη καρέκλα και έβγαλε τα κλειδιά του

διαμερισμάτος του από την τσέπη. «Πάω να πάρω το χάπι μου. Έχω ραντεβού στις 11.15 στην πλατεία Βικτωρίας», μου είπε. «Τότε να φεύγω». «Όχι, κάτσε. Κάτσε στον Λουκά (ο.σ.: αναφέρεται στο καφέ-μπαρ της Φωκίωνος Νέγρη), πες έναν καφέ και περιμένε με. Θα κατέβω. Κάνε μου παρέα μέχρι τις 11». «Αυτές ήταν οι τελευταίες του κουβέντες. Αυτό που ήξερα είναι ότι θα έπαιρνε ένα ταξί να συναντήσει έναν νεαρό Ρουμάνο στην πλατεία Βικτωρίας. Αυτός ο άνθρωπος μιλάει αγγλικά και ζπούσε βοήθεια από τον Μένη για να μπορέσει να εξασφαλίσει μια κάρτα» περιγράφει ο κ. Φωσκαρίνης. Ο 83χρονος συγγραφέας βγήκε από το μαγαζί και περπατώντας έφτασε στην πολυκατοικία της οδού Ζακύνθου, μερικές δεκάδες μέτρα μακριά από το ψητοπωλείο και το καφέ-μπαρ όπου συνηθίζε να περνά πολλά από τα βράδια του. Μπαίνοντας στην είσοδο, δέχτηκε επίθεση. Ο δράστης ή οι δράστες τον αφινδίασαν. Τον χτύπησαν άσχημα στο πρόσωπο, του έσπασαν τα γυαλιά και τον επιβίβασαν με τη βία στο ασανσέρ και από εκεί στο διαμέρισμα όπου τον αποτελείωσαν σφιγγοντας με λύσσα τα χέρια γύρω από τον λαιμό του. Το γεγονός ότι όλα έγιναν τόσο γρήγορα και κυρίως αθόρυβα οδηγεί τους αστυνομικούς του Ανθρωποκτονιών στο συμπέρασμα ότι ο δράστης δεν ήταν ένας αλλά δύο. Αφού του πήραν τη ζωή, άρπαξαν ό,τι βρήκαν μπροστά τους και χάθηκαν σαν σκιές στο σκοτάδι.

Η Αστυνομία πήρε καταθέσεις από όλα τα πρόσωπα με τα οποία ο συγγραφέας είχε επαφές. Φίλοι, συγγενείς, συνάδελφοι, γείτονες, αλλά και νεαρά άτομα με τα οποία τελευταία είχε έρθει κοντά ο Κουμανταρέας πέρασαν το κατώφλι του Ανθρωποκτονιών και έδωσαν κατάθεση. Το ενδιαφέρον των αξιωματικών επικεντρώνεται στον νεαρό Πολ από τη Ρουμανία, έναν νεαρό Αλβανό και έναν μελαψό νέο, τον οποίο κατέγραψε η κάμερα να κινείται περιεργα στην περιοχή λίγα λεπτά πριν από τη δολοφονία. Οι αστυνομικοί «κτένισαν» τα στέκια της πλατείας Βικτωρίας όπου Ξέρουν ότι συχνάζει ο νεαρός από τη Ρουμανία αναζητώντας τον για να δώσει εξηγήσεις, χωρίς αποτέλεσμα. Ωστόσο, λένε ότι είναι θέμα χρόνου να εντοπιστεί και να καταθέσει για τη σχέση που είχε με τον Μένη Κουμανταρέα.

